

організуючої основи по відношенню до всіх видів господарської діяльності. Виникає новий об'єкт управління – наскрізний матеріальний потік. Новизна інноваційної логістичної концепції складається з того, що вона виконує функцію компенсаторного механізму, доповнюючи в умовах ринку та повної економічної самостійності підприємств відсутність адміністративного регулювання з боку державних та регіональних органів управління.

Інноваційна логістична концепція дозволяє більш обґрунтовано та цілеспрямовано вирішувати питання управління вантажними перевезеннями, здійснювати перехід до нових методів та технологій, адекватним періоду формування ринку транспортних послуг. Застосування новітньої логістичної концепції на транспорті дозволить найбільш обґрунтовано і цілеспрямовано вирішити питання управління вантажними перевезеннями, здійснити перехід до нових методів та технологій, що відповідають періоду формування в Україні ринку транспортних послуг.

Список використаних джерел

1. Багрова І.В.. Складові та фактори конкурентоспроможності / І.В.Багрова, О.Г. Нефедова// Науковий журнал „Вісник економічної науки України”. – 2007. – № 1(11). – С.. 11–16.
2. Грушевицька Л.А. Діагностика маркетингового потенціалу підприємства / Л.А. Грушевицька, В.О. Шипуліна // Збірник наукових праць студентів інституту економіки та управління за 2008 – 2009 н.р. –344 с. .
3. Криківський Є. В., Логістика: компендіум і практикум [Текст] /Є. В. Криківський, Н. І.Чухрай // . – К.: «Кондор», 2009. – 340 с.

Мозоль Маріанна Юрївна,

студентка напряму підготовки 6.030601 «Менеджмент» економічного факультету Подільського державного аграрно-технічного університету, м. Кам'янець-Подільський
Науковий керівник: старший викладач Заборовський В.П.

СУТНІСТЬ ТА ОСОБЛИВОСТІ РЕГУЛЮВАННЯ УКРАЇНСЬКОГО ФОНДОВОГО РИНКУ

Біржова діяльність в Україні регулюється відповідно до чинного законодавства і здійснюється у взаємодії двох регуляторів, які органічно поєднуються і взаємодоповнюються: регулювання біржової діяльності з боку держави; та саморегулювання з боку власне біржі чи біржового ринку.

Досвід країн ринкової економіки свідчить про досить тісну взаємодію держави і ринкової системи взагалі та в регулюванні біржової діяльності зокрема. У процесі такої взаємодії на державу покладаються обов'язки забезпечувати ринок і біржову торгівлю законодавчою базою, що дає змогу виробити і встановити єдині правила для всіх суб'єктів, які беруть участь в економічному процесі.[2]

Регулятивна структура українського фондового ринку має свої особливості. Характерною її ознакою є активне втручання держави у біржовий процес, але слабкий нагляд за діяльністю емітентів, а також непорозуміння в законодавчих основах функціонування ринку фінансових інвестицій [3].

Державне регулювання ринку цінних паперів забезпечується нормами цивільного, господарського, податкового, валютного, банківського, фінансового, митного й земельного законодавства, правовими актами про приватизацію, цінні папери та фондовий ринок тощо.

Разом з тим, незважаючи на значний перелік регулятивних законодавчих актів, за дослідженням Рахункової палати України [4] за 2009 – 2011 роки, в країні відсутні дієві механізми державного регулювання ринку цінних паперів, а також вказано на неефективність використання ДКЦПФР (нині НКЦПФР) бюджетних коштів, передбачених для реалізації державної політики у сфері обігу цінних паперів та функціонування фондового ринку.

За висновками аудиторів Рахункової палати України однією з причин такої ситуації є недосконале нормативно-правове забезпечення роботи національного фондового ринку.

Зокрема: 1) законодавчо не стимулюється розширення біржового ринку фінансових інструментів; 2) не створена централізована депозитарна система, яка мала б забезпечувати повноцінний захист прав власності інвесторів; 3) відсутній спеціальний закон щодо похідних фінансових інструментів (деривативів) та інше.

Рівень розвитку та якість функціонування фондового ринку залежить від ступеня розвитку інфраструктури біржових торгів. Діяльність суб'єктів інфраструктури відіграє визначальну роль у взаємодії учасників фондового ринку.

Не є виключенням і біржовий ринок України. Важливим аспектом реформування є якісні зміни, спрямовані, перш за все, на формування консолідованої інфраструктурної складової біржової діяльності.

З метою упорядкування біржової діяльності, створення організаційно-економічних умов для її удосконалення і поширення в 2012 році було прийнято Закон України «Про депозитарну систему» [1], яким передбачена модернізація існуючої моделі Національної депозитарної системи України (НДСУ).

Зміни торкнулися визначення Центрального депозитарію, створення єдиної розрахунково-клірингової установи – Розрахункового центру, остаточного об'єднання депозитарної діяльності реєстраторів та зберігачів. Суть нової системи, яка працює з 14 жовтня 2013 року, полягає в тому, що держава вирішила рознести розрахунки по операціях на фондовому ринку в дві різні площини. Облік прав власності та переказ усіх прав власності в депозитарній системі буде відбуватися в національному депозитарії України – НДУ.

Грошові розрахунки будуть проходити в Розрахунковому центрі, основна функція якого полягатиме у забезпеченні розрахунків за операціями за принципом Т+0 (поставки проти платежу): одна сторона депонує потрібну кількість цінних паперів, а інша – депонує потрібну кількість грошей.[5]

Таким чином, забезпечується виконання зобов'язань обома сторонами. Сьогодні модель розрахунків «поставки проти платежу» вже застосовується на ринках акцій ПФТС, «Української біржі» та «Перспективи» та строковому ринку

«Української біржі» та «Перспективи».

Незважаючи на досягнення певних успіхів у справі створення необхідних інститутів ринку фондових деривативів, сьогодні перед українською біржовою спільнотою постають нові завдання і виклики, значною мірою пов'язані з характером процесів, що відбуваються на біржовому просторі всього світу.

Список використаних джерел:

1. Закон України «Про депозитарну систему» №5178-VI [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/5178-17>
2. Калинець К. Аналіз світового досвіду організації фондової біржі в контексті можливостей його використання в Україні / К. С. Калинець // Регіональна економіка. – 2009. – № 3. – С. 182–191.
3. Раделицький Ю. В. Державне регулювання ринку фінансових інвестицій: зарубіжний досвід і національні реалії // Ю. В. Раделицький Науковий Вісник НЛТУ України: Збірник науково-технічних праць. – Львів : РВВ НЛТУ України. – 2009. – Вип. 19.13. – С. 242–248.
4. Рахункова палата України. Офіційний портал [Електронний ресурс] – Режим доступу: <http://www.ac-rada.gov.ua/control/main/uk/index>
5. Яцок Г. В. Модернізація торгівельної інфраструктури ринку цінних паперів / Г. В. Яцок // Фінансова інфраструктура України: проблеми та напрямки розвитку: зб. тез Всеукр. наук.-практ. конф. – К. : Криниця, 2013 – С. 170 – 172.

Мороз Христина Миколаївна,

студентка спеціальності 5.03050401 «Економіка підприємств»

Кам'янець-Подільського коледжу харчової промисловості НУХТ,

м. Кам'янець-Подільський,

Науковий керівник: к.е.н Толстопятова Д. Г.

НАПРЯМИ РОЗВИТКУ ТЕОРІЇ МЕНЕДЖМЕНТУ

Менеджмент – це особливий вид діяльності менеджера щодо керівництва людьми, змістом якої є цілеспрямований вплив на працівників апарату управління за допомогою сукупності принципів, методів, засобів і форм наукового керівництва, використовуючи об'єктивні закони і закономірності, координацію операцій організації в умовах ринку для досягнення цілей, тобто задоволення ринкових потреб споживачів, у тому числі з питань оподаткування [1, с. 98].

Первісно менеджмент розвивався шляхом жорсткого раціоналізму в управлінні, його втіленням стали концепції "наукового управління", "ідеальної бюрократії", "науки адміністрування". У 30-ті роки з відмітною від теорії концепції виступив американський психолог і соціолог Е. Мейо, який дійшов висновку, що головний вплив на продуктивність праці справляють не умови праці самі по собі, а увага до персоналу, відносин. На цьому ґрунті розроблялися рекомендації щодо вдосконалення "людських відносин", мобілізації "людського фактора", самоврядування тощо. Ці два напрями - раціоналістичний і поведінки - розвивалися хоч і паралельно, але часто конфліктували між собою. У післявоєнні роки розвиток теорії систем, кібернетики, економіко-математичних методів аналізу й обґрунтованості управлінських рішень, комп'ютеризація управління сприяли активному використанню в управлінні системного підходу. Аналогічно розвивався і напрям поведінки. Відчутний вплив на мислення управляючих у 50-60-х роках справили спочатку концепції "постбюрократичних організацій", "організаційного гуманізму", а потім - ідеї про відкриту систему, яка активно взаємодіє з усім середовищем і врешті-решт пристосовує свій внутрішній устрій до стану зовнішнього середовища організації [4, с. 173].

На рубежі 70-х років широку популярність завоювали ідеї "ситуаційного підходу", в межах якого доводилася правомірність різних типів систем управління - як жорстко регламентованих, так і основаних на внутрішній свободі - залежно від конкретних характеристик організації. Значення наукового інструментарію в підвищенні ефективності виробництва зросло, коли на початку 80-х років була усвідомлена величезна роль "організаційної культури", яка інтегрує в собі різні підходи до управління. Із зміною умов діяльності підприємства розвивалася і зміцнювалася теорія і практика менеджменту, як наукової системи управління [2, с.25]. Особливістю теорії менеджменту в період перед фази є перехід до ієрархічно-пірамідалної побудови організацій та застосування менеджерами в управлінні, переважно, авторитарного стилю керівництва. Вперше інтерес до менеджменту як до науки з'явився після виходу у світ книги Ф. Тейлора «Принципи наукового управління» [5]. Так, з 1911 року в економічній літературі почали застосовувати термін «наукове управління». У період фази наукового управління праця управлінського персоналу почала виділятися як окрема сфера діяльності, тому з'явилася потреба виділяти особливу групу людей – менеджерів або працівників апарату управління і вивчати її управлінську діяльність. На думку Ф. Тейлора [5], менеджмент – це поєднання матеріальних та трудових ресурсів виробництва для створення індустріальної організації. До фази класичної школи належать провідні теоретики світу з менеджменту. Так, французький підприємець А. Файоль вперше працю менеджерів розділив на: планування, організацію, мотивація та контроль. Німецький економіст М. Вебер стверджував, що бюрократизм є ідеальний тип організації як праці управлінського персоналу, так взагалі людей, і тільки таким шляхом можна досягти максимальної ефективності будь-якої організації [3, с.100]. Стосовно фази руху за гуманні стосунки, як стверджує американський економіст А. Маслоу, продуктивність праці зростає тоді, коли менеджери виявляють турботу про підлеглих, при потребі консультуються з ними, надають їм можливість спілкуватися як з керівництвом, так і між собою. Головним у теорії періоду фази розвитку школи поведінських наук (біхевіористської школи), за твердженнями американського економіста Ф. Герцберга, є надання допомоги менеджером підлеглому в усвідомленні ним своїх власних можливостей для самовиявлення у процесі праці [3, с. 160].

У сучасній фазі розвитку теорії менеджменту характерним є розробка моделей управлінських рішень залежно від тих